



Sanatçı: Gülay Uğur Göksel, 2025

SIZAN BELLEK, HATIRLAYAN YEREL

Bu görsel, Türkiye’de yerelliğin çoklu ve çatışmalı doğasına temas eder. Gece ile gündüz, köy ile şehir, doğu ile batı arasında uzanan alanlar, bu kompozisyonda sabit sınırlar olarak değil, birbirine yapıştırılmış, sızdıran yüzeyler olarak belirir. Görselin ikiye bölünmüş yapısı, biçimsel olduğu kadar düşünsel bir yarılmayı da açığa çıkarır: yerellik, parçalanmış, yeniden bir araya getirilmiş, tutkal izleri belli olan bir aralıktır.

Hayvanlar —horoz ve öküz— folklorik süslemeler değil; güç, çatışma ve direnç temsilleridir. Aralarındaki karşılaşma, ne açık bir kavga ne de uzlaşdır; yerel olanın içinde barınan çelişkilerin görsel yansımasıdır. Alt bölgedeki Selçuklu geometrileri ise geçmişin tekrar tekrar kurulan yüzeyleri olarak çıkar karşımıza. Bu motifler, simetrik bir düzenden çok, yarım kalmışlık ve yeniden kullanım izleri taşır.

Karanlığın içinden süzülen figürler, hem kontrolün hem de belirsizliğin simgeleridir. Kadınlık, burada ailevi kapanmalar, bakım emeği ve bastırılmış belleğin taşıyıcısı olarak katmanlanır. Kadını yerelin tanımlanmasında tam ortaya koyar.

Bu sızıntılı yüzeyin yarattığı geçişken aralık, hem zamanın hem mekânın sabitlenemediği, anlamın kesintiye uğradığı bir eşiktir. Kolaj hissi, yerelliğin kendisini de bir tür montaj olarak düşündürür: tutarlı değil, çelişkili; örtüşen değil, çatışan katmanlardan oluşur. Görsel, yerelliği bir bütünlük değil, toplumsal cinsiyetle, hafızayla ve mekânsal yarılmalarla örülmüş bir çatlak olarak sunar.